ముూడు రోజుల్నుంచి పడుతున్న వాన కాస్త తెరిపివ్వడంతో బయటకొచ్చి చూస్తే చిన్న తుప్పర్లు పడుతున్నాయి. మబ్బులు ఆకాశాన్ని పూర్తిగా వీడలేదు. అయినా ధైర్యం చేసి ఇంటికి తాళం పెట్టి ఇంట్లో అయిపోయిన కూరలు తేవడానికి గొడుగేసుకుని బయల్దేరాను. వర్షంతో తడిసిన రోడ్లన్నీ చిత్తడి చిత్తడిగా వున్నాయి. వచ్చే పోయే వాహనాల జోరుకి మీద నీరు తుళ్ళకుండా జాగ్రత్త పడుతూ మెల్లగా నడుస్తున్నాను. బజార్లో చూస్తే మరీ రద్దీగా వుంది. అసలే ఇరుకు సందులో వున్న కూరల మార్కెట్‌లో దారి కడ్డంగా పేర్చుకున్న నేల దుకాణాలు, దానికి తోడు వర్షం నీటి బురద, అదీకాక అమ్మే వాళ్ళ కేకలు గందరగోళంగా వుందంతటా. ఒక్కొక్కళ్ళని తప్పించుకుని లోపలికెళ్ళి కావలసిన సరుకులు కొని తిరిగొస్తూంటే కొత్తిమీర కన్పించేసరికి మావారికిష్టమైన అది కొనడం మర్చిపోయానని గుర్తొచ్చి ఆగి కొంటున్నంతలో ప్రక్కనే చిన్న పిల్ల ఏడుపు ఆ వెనకే తల్లి గద్దింపు విన్పించేసరికి పక్కకు తిరిగాను.

ఇంచుమించు ఆరేళ్ళున్న పాప ఎందుకో విపరీతంగా ఏడుస్తూంటే తల్లి ఆమెను గద మాయిస్తోంది.

ముద్దొస్తున్న ఆ పాప ఏడ్వడం చూడలేక స్త్రీ సహజమైన జాలితో "ఎందుకేడుస్తోంద"ని అడిగాను దానికామె

"బజారుకి రావద్దంటే వస్తానని ఒకటే సతాయింపు, వచ్చాక ఇదిగో ఇలా ఈ జనాన్ని తప్పించుకుని నడవలేక లోనికి రానని మొరాయింపు" అంది చిరగ్గా పిల్లవైపు చూస్తూ.

తల్లి అలా అనే సరికి ఒక్కసారి తలెత్తి చూసిన ఆ పాప ఎందుకో ఆశ్చర్యంగా తల్లివేపు చూసి అంతలోనే ముఖం నావేపు తిప్పి భయంగా చూసింది. ఆ పాపను చూస్తే జాలేసిందా క్షణంలో.

"పోనీ పాపను ఏ కొట్టు దగ్గరైనా ఉంచ లేక పోయారా?" ఆ జనాన్ని ఆ పాట్లని ప్రత్యక్షంగా అనుభవించడంతో అడిగాను.

"ఎక్కడ ఉంచుతామొదినగారు కూరలు కొని రావడం అయిదు నిముషాలే అయినా ఎవరంత బాధ్యతగా చూస్తారు?" అంది.

ఆ మాట నిజమే నన్పించింది. ఎవరి పనులు వారికే భారమైన ఈ రోజుల్లో ఎదుటి వారి బాధ్యతలు కూడ ఎవరు పడ తారు అన్పించింది. అంతలోనే ఆ పాప ముఖం, ఆవిడ సంబోధన గుర్తొచ్చి

"పోనీ లేండి మీరు కూరలు కొని రండి. ఈలోగా నేనీ పాపను జాగ్రత్తగా చూస్తాను" అన్నాను. పాపను పట్టుకుని ఏ ఓ పక్కగా జరుగుతూ.

ఆ మాట వింటూనే "థాంక్సండి ఇప్పుడే అయిదు నిముషాల్లో వచ్చేస్తాను" అంటూ గొడుగును సరిగా వేసుకుని జనంతో కల్సి పోయిందామె.

పాపవైపు చూశాను. ఏడుపు తగ్గింది కాని, దాని తాలూకూ ఎక్కిళ్ళు తగ్గలేదు. బిక్క మొహం వెక్కుతోంది. ఏడుపు వల్ల ముఖం కాస్త చిందర వందరైనా ఎంతో కళ వుందా పాప ముఖంలో.

మళ్లీ చినుకులు పెద్ద వవడంతో పాపను దగ్గరగాలాక్కుంటూ ఆవిడ కోసం ఎదురు చూశాను. అప్పుడే పావు గంటైంది. అయిదు నిముషాల్లో వస్తానంది. ఇంతవరకు జాడ లేదు. అన్ని చోట్ల గొడుగులు నిండిపోవ డంతో, ఎవరి ముఖాలు సరిగా కన్పించక పోవడంతో మనుష్యుల్ని గుర్తు పట్టడం చాలా కష్టంగా వుంది. మరో పావు గంట గడిచినా, ఆవిడ జాడ లేదు. వర్షం ఎక్కువైంది. మొట్టమొదటిసారిగా ఆమెపై కోపంవచ్చింది. కాని ఏం చెయ్యగలను. పోనీ లోపలి కెళ్ళి "ఆమెను వెతుకుతే" అనే ఆలోచనొచ్చి అంతలోనే అది వెర్రితన మన్పించింది. ఇంత జనంలో ఎక్కడని, ఎవర్నని వెతుకుతాను?; అయినా తల వంచి పైట కప్పుకోవడంతో ముఖమైనా సరిగా చూడలేదు. ఇప్పుడేం చేయాలి తను. ఎవరైనా అడిగితే? అదీ అంత మంచి పని కాదేమో! అనవసరంగా లేనిపోని సీన్ క్రియేషన్‌కి దారి తీయవచ్చు.

మళ్ళీ పాప గుర్తొచ్చి అటు చూశాను. చీర కుచ్చెళ్ళను పట్టుకుని నిలబడి వర్షం వేపు చూస్తోంది. తల్లిని వదలి కొత్త వాళ్ళ దగ్గరున్న బెదురుగాని, తల్లి రాలేదనే బాధగాని మచ్చుకి కూడ కానరాలేదా పాప ముఖంలో.

ఇంచుమించు ముప్పావుగంట కావడంతో ఏదో అనుమానమొచ్చి పాపనడిగాను—

"పాపా! మీ మమ్మీ ఇంకా రాదేం"? అని. సమాధానం నాకే తెలియనపుడు ఆ పసి పిల్లకేం తెలుస్తుంది? అయినా ఏదో ఆశ. ఆ మాట వింటూనే ఏదోలా చూసిందే గాని మాట్లాడలేదు.

ఇప్పుడెలా? ఏం చెయ్యడం? ఆయనొచ్చే వేళైంది. ఇంటి తలపు రాగానే మరో ఆలోచనొచ్చింది, నా మదిలోకి-పాప వైపు తిరిగి—

"పాపా! మీ ఇల్లెక్కడ?" అడిగాను. చెబితే ఏదో తంటాలు పడి అక్కడ దిగ బెట్టొచ్చని నా ఆశ. ఆ మాటకు పాప—

"మాదీ వూరు కాదాంటి రైలెక్కి ఈ వూరొచ్చాం" అంది. ఆ మాటతో నెత్తిన పిడుగు పడ్డట్టైంది. అంటే ఏం జరిగిందో ఊహకందక పోవడంతో ఎన్నో అనుమానాలు బయల్దేరినై. వాటిని బయటపడనివ్వకుండా—

"పాపా! మీ మమ్మీ రాలేదు. మీదీ వూరుకాదంటూన్నావ్. ఇప్పుడేం చేస్తావ్?

—అమ్మగారి శ్రీనివాసరావు

మీ మమ్మీ వచ్చే వరకు ఇక్కడుండు. నా ఇంటికి నేను వెళ్ళిపోతాను." అన్నానే గాని ఆ పని చేయడానికి మనసొప్పలేదు. అయోమయంగా వుంది నా పరిస్థితి. ఆ మాట వింటూనే భయంతో ఏడుపు ముఖం పెట్టింది పాప.

"ఆంటీ, నాకు భయమేస్తోందాంటీ. నేనూ నీతో వస్తానాంటీ" అంది బేలగా. ఆ మాట వినడంతో ఏడుపు వచ్చినంత పనైంది నాకు. ఏం చెయ్యడం. ఎరక్క పోయి ఇరుక్కున్నాను. ఆవిడొచ్చే జాడ లేదు. బహుశః ఆవిడిక రాకపోవచ్చు. పాపను వదిలించు కోడానికే అలా చేసిందనే విషయం అర్థమై పోయింది. పోలీస్ స్టేషన్‌లో అప్పగిస్తే? వద్దులేని పోని తంటాలు. ఆడదానిగా ఆ పాట్లు పడలేను.

ఒక నిశ్చయానికొచ్చి ఏమైతేఅయిందని పాపను తీసుకుని రోడ్డు మీదకొచ్చి రిక్షా ఎక్కి ఇంటికి చేరాను. అప్పటికే ఆయన ఇంటికొచ్చి వున్నారు. పాపను చూసి ఎవరన్నట్లు ప్రశ్న గుర్తు ఆయన ముఖంలో కన్పించి తప్పు చేసిన దాన్లా భయంతో జరిగిందంతా చెప్పేసరికి మౌనంగావుండిపోయారు తప్ప మాట్లాడలేదు. అంతలోనే మా నాలుగేళ్ళ రమేష్ స్కూల్ నుంచి వచ్చి పాప ఎవరని అడగడంతో 'పాప' అని మాత్రం చెప్పి తప్పించుకున్నాను. అప్పటికే పాప ఎంతో చనువుగా ఇంట్లోకెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని వచ్చింది. ఆమె చలాకీతనానికి ఆశ్చర్యం, ముచ్చట కల్గినా ఓ పక్క భయంగానే వుంది. కామేష్ కూడా ముఖంకడుక్కు రావటంతో అప్పుడే వాడితో ఫ్రెండ్‌షిప్ చేసి ఆడుకుంటున్నారిద్దరూ. ఆ పాప విషయంలో ఆయన మౌనం భరించడం కష్టంగా వుంది. పాపనేం చెయ్యాలో తోచడం లేదు. ఇంట్లో పనిచేస్తున్నానే గాని రకరకాల ఆలోచనల్తో మనసు మనసులో లేదు. గంట తర్వాత ఆయన వంటింట్లో కొచ్చారు.

"ఆ పాపనేం చేద్దామో తర్వాత ఆలోచిద్దాం. అంతవరకు పాపనేం అడక్కు" అని మాత్రం అని బయటికెళ్ళిపోయారు. ఆయనేమీ అననందుకు సంతోషిస్తూ ఆ సమస్యని తాత్కాలికంగా మరచి పనిలో మునిగి పోయాను..

* * *

వారం గడిచింది గాని ఒకటి రెండు వివరాలు తప్ప ఆమె దగ్గర్నుంచి రాబట్టలేక పోయాం. తమదీవూరు కాదంటుంది గాని వాళ్ళ వూరు చెప్పలేక పోతూంది. తన పేరు మాత్రం జానకని రెండో క్లాస్ చదువుతున్నానని చెప్పింది. తల్లిదండ్రుల విషయం అడుగుతే బిక్క మొహం వేసి మరి మాట్లాడేది గాదు. ఆ వివరాలతో వాళ్ళని వెతకడం కష్టమని పోలీస్ రిపోర్ట్ వలన కూడా ప్రయోజనముండదని ఆయననడంతో ఆ ఆలోచన విరమించుకున్నాం.

అయితే కామేష్, జానకిల స్నేహం బాగా ముదిరి పోయింది. ఇన్నాళ్ళు ఒక్క పిల్లాడి వలన వాడి అల్లరితో విసిగిన నాకు, తోడు లేక వాడి కున్న లోటు తీరిపోయింది. అన్నింట్లో కలిసి మెలిసి వాళ్ళు తిరుగుతుంటే సందడిగా వుంది ఇల్లు. జానకి తన పనులు చేయమని నన్నిబ్బంది పెట్టకుండా తన పనులు తాను చేసుకుంటూనే నా పనుల్లో కూడా సాయం చేస్తోంది. చలాకీగా వున్న ఆమెను చూసి ఆయన కూడ ముచ్చట పడడడంతో ఆయన దగ్గర కూడ చనువేర్పడింది. తనకు తెలిసినవన్నీ చెబుతూ తమ స్కూల్లో జరిగిన విషయాలన్నీ చెబుతూ తెగ మురిసిపోయేది. అలా ఆనంగా వున్న సమయంలోనే ఒకటి రెండుసార్లు తల్లిదండ్రుల ఊసెత్తితే గాలి తీసిన బెలూన్‌లా ఉత్సాహం అంతా కోల్పోయి బేలగా అయిపోయేది.

ఒక రోజు ఆయన ఆఫీసు నుంచొస్తూ ఆఫీసు కొచ్చిన ఉత్తరాన్ని చూపిస్తూ ఆయన తమ్ముడు గారికి కూతురు పుట్టిందని చెప్పారు.

"మొదటిసారి మహాలక్ష్మిలా ఆడ పిల్ల పుట్టింది" అన్నానేను.

"అవును సావిత్రి! మా వంశంలో ఆనవాయితీయే కదా? మొదట ఆడపిల్ల తర్వాత మగ పిల్లాడు. మనకంటే ఆ ఆనవాయితీ తప్పింది గాని. పదో తారీఖున బారసాలట. పాపకేం కొంటే బాగుంటుంది?" సలహా అడిగారు.

"మీ ఇష్టం. నాలుగైదు వందల్లో ఏదైనా తీసుకెళితే బాగుంటుంది" అన్నాను. సరే నని ఆయన బయటికెళ్ళి పోయారు పని మీద.

ఆయన వెళ్ళగానే మెల్లగా నా దగ్గర కొచ్చింది జానకి. ఆమెను చూస్తే ఏదో అడగడానికి జంకుతున్నట్లనిపించింది. పిలిచి విషయమడిగాను లాలింపుగా.

నా మాటలకు ధైర్యం తెచ్చుకుని మెల్లగా అంది "ఆంటీ! ఆడ పిల్ల పుడితే మీరు, అంకుల్ అంత సరదాగా వున్నారేంటి? పాప వాళ్ళమ్మని తిట్టరా?" అంది. ఆమె అన్న మాట అర్థమై నాకు చెళ్ళున కొరడాతో వీపున చరిచినట్లైంది.

పిల్ల కుర్ర చూస్తే ఆరేళ్ళు. అడిగిన ప్రశ్న నేటి సమాజంలోని నీచమైన ఆలోచనప్రరళిని అద్దం పట్టిన ప్రశ్న. ఎప్పుడూ చలాకీగా ముద్దు మాటలాడే మదిలో ఇలాటి ఆలోచన వుండడం ఆశ్చర్యమన్పించింది. ఆ భావం బయటపడకుండా—

"ఎందుకు తిట్టడం?" అన్నాను.

"మరి నేను ఆడపిల్లనే కదా? నేను పుట్టానని అమ్మని, నాన్న, నానమ్మ, తాతయ్య ఇంకా అందరూ రోజు తిట్టే వారుగా? అందుకేగా మళ్ళీ మొన్న చిన్న చెల్లాయి పుడితే నాన్న అమ్మని కొట్టి, నువ్వో అదో తేల్చుకో అని, అమ్మ ఏడ్చినా అమ్మ లేనపుడు చెల్లాయిని తలగడతో నొక్కి చంపేశారు. నేను చూసాగా! అది అమ్మ రాగానే చెబితే అప్పట్నుంచి రోజూ నాన్న, నానమ్మ, తాతయ్య నన్నూ అమ్మని తిట్టే వారు. అప్పట్నుంచే కదా అమ్మ నన్ను రోజూ దరిద్రపు మొహం అని తిట్టే కొట్టేది" అంటూ ఏకధాటిగా కల్మషం ఎరుగని ఆ పసి నోట పట్టి పట్టి దాచుకున్న అగ్ని పర్వతపు లావానంతా కుమ్మరించడానికి ప్రయత్నం చేసి అంతవరకు చెప్పి ఆయాసం రావడంతో ఆగిపోయింది.

ఆ చిన్నారి నోటంట వచ్చే ఒక్కొక్క మాట ఈటెల్లా సూటిగా నా ఎదకు తగులుతూ నాకే సంబంధం లేకపోయినా బాధ కల్గిస్తున్నా ఈ తరుణం మించి పోతే రాదని, "తర్వాతేమైంది" అని మెల్లగా అడిగాను.

ఆ మాట వినగానే కొంచం భయపడింది చెప్పడానికి. దగ్గరకు తీసుకున్నాను బుజ్జగిస్తూ ఆ లాలింపుకి కరిగి పోయింది.

"మారేమో ఆవేళ నాన్నఅమ్మని కొడితే నాకు భయమేసి బయటికెళ్ళి పోయాను. ఆ తర్వాత అమ్మ ఏడుస్తున్నా వచ్చి నన్ను తీసుకుని వర్షం పడుతున్నా రైలెక్కించి ఈ వూరు తెచ్చింది.

ఇక్కడికొచ్చాక నా కాకలేస్తోందంటే కొట్టింది. మళ్ళీ ఏడ్చింది. ఆ తర్వాత ఇక్కడి కొచ్చాక నిన్ను చూపించి నీ దగ్గరుంటే నేను తింటానికేదైనా తెస్తానని చెప్పి మీకు అప్ప చెప్పింది" అంటూ ఆగింది.

ఆ మాట విన్న నాకు పరిస్థితి అర్థమైంది. ఆమె కావాలనే ఈ పాపనిక్కడ ఒదిలి పోయిందనే విషయం రూఢయిపోయింది. అయితే ఆ తల్లి ఏమైనట్టు? జవాబులు దొరకని ప్రశ్నలు నామెదడుని తొలిచేస్తున్నాయి.

"ఆంటీ ఆడ పిల్ల పుడితే ఇంట్లో వాళ్ళు ఎందుకు తిడతారు? ఎందుకు కొడతారు? ఎందుకు అమ్మలొదిలేస్తారాంటీ? ఆడపిల్లలు పుట్టకూడదా ఆంటీ" అమాయకంగా అడిగింది. చిన్న పిల్లయినా, చిన్న ప్రశ్న మాత్రం కాదు. సమకాలీన సమాజాన్ని, ఎందరో సంస్కర్తలు, ఆడదాని కడుపును మగాళ్ళు, అదేమిటని అడగలేని ఆడవాళ్ళు అందర్నీ నిలేసి ప్రశ్నించినట్లైంది.

అయితే ఆడదానిగా పడిన పడుతున్న కష్టాన్ని చూసి ఆడదే ఆడదానికి క్రూరంగా, శత్రువుగా మారితే ఎవరు ఎవర్ని అడగ్గలరు. ఎవరీ ప్రశ్నకు సమాధానం చెబుతారు? నా మౌనాన్ని చూసి మరేమి మాట్లాడకుండా అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయింది జానకి.

* * *

మరికొన్ని రోజుల్ని కాలం మింగేసింది. జానకి కూడా బాబుతో స్కూల్ కెళు తోంది. అందరూ వదిలేసిన పాపని మేము కూడా వదిలెయ్యడం ఇష్టం లేక తేలేవరకు ఆయననడంతో స్కూలుకి పంపుతున్నాను.

ఆ రోజు సాయంత్రం మార్కెట్ నుంచి వచ్చి తాళం తీసేసరికి ఏదో కాగితం మడతపెట్టి క్రింద పడి వుంది. విప్పి చూస్తే ఉత్తరంలాగుంది. చాలా ఎక్కువే రాసుంది. ఎవరు రాసుంటారాని ఆలోచిస్తూ అక్కడే కుర్చీలో కూర్చుని అక్షరాల వెంట దృష్టిని సారించాను.

* * *

"నమస్కారములు.

మీ పేరు తెలియక ఇలా రాస్తున్నాను. ఆడదానిగా పుట్టడమే నేరమైన ఈ పరిస్థితిలో ఆడదాన్ని పుట్టించడం మహా నేరమై పోయింది. ఆ నేరానికి శిక్షేమిటో తెలుసా? మగువకి అపురూప వరమైన మాతృత్వానికి కళంకం తేవడమే. మగవాడి పుట్టుకకి వాడి అవసరాలకి, కావలసిన ఆడది, మరో ఆడదానికి జన్మనివ్వడం మాత్రం ఒప్పుకోడం లేదు మగాడు. వాడి నీడలోనే బ్రతుకు వెళ్ళాలనే స్థితి నుండి బయటకు రాలేక కొట్టు మిట్టాడుతున్న ఆడది తన మనుగడ కోసం మగాడ్నే సమర్థిస్తోంది.

ఇదంతా ఎందుకు రాస్తున్నానంటే ఆడ పిల్లని అసహ్యించుకునే సమాజంలో ఆ ఆలోచనలు అతి ఎక్కువున్న కుటుంబంలో పడిన పాపానికి నిత్యం నరకమనుభవించి కన్న కూతుర్ని దారుణంగా పోగొట్టుకుని మిగిలిన కూతురు ప్రాణానికి ముప్పు ఏర్పడిన సమయంలో ఆమె నైనా రక్షించుకోవాలని బయట పడిన నాకు ఆడది గడపదాటి ఎంతవరకు బ్రతకగలదో కొన్ని గంటల్లోనే తెలిసింది. ఇక మరో దారి లేక చావునే ఆశ్రయించాలని నిశ్చయానికొచ్చాను. కాని ఏ పాప మెరుగని బిడ్డని చంపుకోడానికి మనసు రాక, రోడ్డు పాలు చేయలేక మీరెవరో తెలియక పోయినా విడిచి పెట్టాను. కాని చావుకు దగ్గర కాలేక, సమాజపు విషపు నీడల్లో నిలవలేక అంతకంటే మొగుడి దగ్గరే చావు సులభంగా వస్తుందని నిశ్చయించుకుని అక్కడికే వెళుతున్నాను.

ఒక్క విన్నపం. జానకిని కన్న వారిని వదిలినా అంతలా చూడక పోయినా కనీసం పని పిల్లగానైనా పెంచమని ప్రార్థిస్తున్నాను.

వెళ్ళే ముందు నామీద మీకు అసహ్యం కలక్కుండా, మీకు చేసిన మోసానికి ప్రాయశ్చిత్తంగా ఈ వుత్తరం రాసి వెళుతున్నా. ఇక ఆనందంగా మరణిస్తాను. అదెంతో దూరంలో లేదు.

ఇట్లు

ఈ సమాజంలో సగటు ఆడది.

ఉత్తరం చదివిన నా మనసు పూర్తిగా వికలమై పోయింది. పరిసరాలు పూర్తిగా గుర్తించని స్థితిలో వున్న నేను జానకి పిలుపుతో ఈ లోకం లోకొచ్చాను.

"ఏంటి ఆంటీ అలా వున్నావ్!" భుజం మీద చెయ్యివేసి కుదుపుతూ అనేసరికి తడబడి నా మనసులో బాధని ఆ పిల్లకి తెలియజేయడం ఇష్టం లేక మాట మారుస్తూ—

"జానకీ! నన్ను ఆంటీ అని కాకుండా "అమ్మా" అని పిలవాలి ఇవాల్టి నుంచీ. సరేనా?" నవ్వు పెదాల మీదికి తెచ్చుకుంటూ అన్నాను.

ఆ మాటతో ఆ పాప ముఖంలో రంగులు అతి వేగంగా మారడంతో బాటు భయం; దాని వెనకే ఏడుపు ఆమె ముఖంలో ప్రత్యక్షమయ్యాయి. దాంతో ఆమెలో తల్లి అనగానే వుండే సహజమైన ప్రేమకు బదులు ఎంత అసహ్యముందో అర్థమై ఆమెను ఎలా సముదాయించాలో తెలీక—

"జానకీ! ఏం నన్ను 'అమ్మా' అని పిలవాలని లేదా? పోనీ వద్దులే" అన్నాను లాలిస్తూ.

"ఆంటీ! నన్ను మీరు కూడా ఒదిలేస్తే చచ్చిపోతానంతే. మరేమో నేను నిన్ను 'అమ్మా' అని పిలుస్తే అంకుల్ని 'నాన్నా' అని పిలవాలి కదా? అప్పుడు అంకుల్ నిన్ను రోజూ తిట్టి కొడతారు కదా! అప్పుడు నన్ను నువ్వు ఒదిలేస్తావ్ కదా? అందుకే నేను నిన్ను ఆంటీ అనే పిలుస్తానాంటీ. అమ్మా అని పిలమనొద్దు ఆంటీ" వెక్కుతూ అన్న మాటలతో భయం కలగలిసిన జానకి మాటలకి సమాధానం ఏం చెప్పాలో అర్థం కాక నాలోని వాత్సల్యం ఆ చిన్నారి హృదయానికి పూర్తిగా తెలిసేలా నా గుండెలకి ఆమెను బలంగా హత్తుకున్నాను.

-*-